

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 647/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom, Klincová 35, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 34Cpr/6/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 34Cpr/6/2023 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v napadnutom konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v procesnom postavení žalobcu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému konaniu okresného súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že vo veci konajúci sudca odročil pojednávanie z 27. mája 2025 nedôvodne, a to napriek prítomnosti žalobcu, právneho zástupcu žalovaného (ktorí súhlasili s pojednávaním), ako aj svedka. Sťažovateľ tvrdí, že na predmetnom pojednávaní uviedol, že sa bude zastupovať sám

(súhlasil s vykonaním pojednávania bez prítomnosti advokáta). Má pritom právo, nie povinnosť byť zastúpený advokátom, a preto ho nie je možné sankcionovať, ak dané právo nevyužije a chce sa zastupovať sám, obzvlášť v pracovnoprávnom spore s ochranou slabšej strany.

4. Sťažovateľ namieta, že došlo k porušeniu zásady dôstojnosti súdneho konania z dôvodu, že konajúci sudca nevykonal potrebnú legitimáciu na podklade substitučnej plnej moci a „*odatočne si vymýšľal nepravdivé tvrdenia, ktoré podľa nahrávky nikdy neboli vyslovené*“, na podklade čoho podal dve sťažnosti. Predseda súdu sa ale nevysporiadal s nedôvodným odročením pojednávania, a teda vyvolaním zbytočných prietáhov v konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote napadnutým konaním okresného súdu, ktorý vo veci nedôvodne odročil pojednávanie z 27. mája 2025.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

8. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. Pre posúdenie prípadných prietáhov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (č. 88/2021 ZNaU).

9. V argumentácii obsiahnutej v ústavnej sťažnosti absentuje popis skutkového stavu (okrem uvedenia skutočnosti, že v napadnutom konaní sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalobcu). Sťažovateľ sa obmedzuje na tvrdenie o spôsobení zbytočných prietáhov v napadnutom konaní nedôvodným odročením jedného pojednávania z 27. mája 2025. Súvisiaca argumentácia sa týka popisu dôvodov na jeho odročenie či spôsobu vedenia konania zo strany konajúceho sudcu.

V ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek zmienka o priebehu napadnutého konania, t. j. o podaní žaloby, trvaní napadnutého konania či pomenovanie neefektívnej činnosti, resp. nečinnosti okresného súdu. Sťažovateľ tak ústavnému súdu neumožnil vytvoriť si základnú predstavu o dĺžke a priebehu vedenia napadnutého konania či o jeho aktuálnom stave (mimo tvrdenia o porušení zásady dôstojnosti konania a odročení jedného pojednávania). Znenie ústavnej sťažnosti je tiež takmer totožné so znením sťažnosti z 30. júna 2025 (adresovanej predsedovi okresného súdu) priloženej k ústavnej sťažnosti ako príloha. V neposlednom rade je v obsahu ústavnej sťažnosti označené ako porušené právo na spravodlivý proces, a nie právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd k predmetným faktom dodáva, že jeho povinnosťou ani úlohou nie je vyhľadávať chýbajúce skutočnosti alebo domýšľať si či dopĺňať sťažovateľovu ústavnoprávnu argumentáciu.

10. Predmetný spôsob argumentácie ústavný súd nepovažuje v okolnostiach prerokúvanej veci za dostačujúci. V prípade sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

11. V dôsledku dosiaľ uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

12. Ústavný súd dopĺňa, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu